

בבא בתרא קכט

עניין: תוך כדי דיבור

שערי ישר ה, כב

תוכ"ד שמת לו מת דינא ידי קריעה, אלא נראה ודאי דהכלל צה שעשו חז"ל גבול מה נקרא צנת אחת ומה נקרא צה אחר זה, דכל שני דברים התכופים זה אחר זה חשוב כאילו הוא צנ"א, וכמו שכתנו התוס' נכתובות דף ל"ג ע"ג ד"ה ל"ג וז"ל ורינצ"א פירש דמירי אפילו נאכלים דלא מאיסי וכיון דתחז לו צנית הצליעה וצלע ונהנה מיד חשיב צאים כאחת אעפ"י שאין כאחד ממש, כדאשכחן בסוף פד"א, ינמות דף ל"ג, דמפרש צעל מוס שמש צטומאה דאיתו צהדי הדדי כגון שחתך אלצעו צסכין טמאה, אעפ"י שאי אפשר שלא יגע צסכין קודם שיחתוך, עכ"ל. ומה"ט לענין קריעה יצא ידי קריעה כיון דחשנין שה"י הקריעה צנ"א עס השמועה ששמע שמת לו מת, והוי כאילו קרע צשעת שמועה, וכן לענין הפרה שצנור שגדרה צתו והפר לה ואח"כ צתוכ"ד שמע שגדרה אשתו הוי כאילו הפר צשעת שמועה, זהו היסוד העיקרי צהכלל של תוכ"ד, ועפ"י צכל ענין שיש הצדל צין צנ"א וצין צואח"ז, אס נעשו שני ענינים צזה אחר זה צהפסק זמן של תוכ"ד צשונים כאילו נעשו ענינים אלו צנ"א צלי שוס הפסק, והנה צכ"ז אין

זוהר ח"ג דף צד ע"ב

ששת ימים תעשה מלאכה. ששת ימים מאי עבדיהו. אמר ר' יוסי כתיב "כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ ולא כתיב צששת והא אוקמוה וכל יומא ויומא עבדי עבדיהו *ואקרון יומי מלאכה. א"ר יצחק אי הכי אמאי אקרון ששת ימי חול אמאי חול. א"ר יוסי השתא צאתנהיג עלמא (רמח) ע"י דשלוחיהו צג"כ יומי חול אקרון. ר' חייא אמר צגין דשרי למעבד צהון עבדיהו וצגין דא לא אקרון קדש.

שו"ת הרשב"א ח"א סי' תכד

שאלת צנעלס ממני ודרשם צמופלס מעיני ואמרת צסוד ענין הכתוב שאמר' כי ששת ימים עשה ה' ולא אמר צששת שגרמו צו ענין לזמן שנתחדש. וחזר הענין להסתפק

אדרת אליהו בראשית א, א

לשכנו הדרשנו כל א' על מקומו. בראשית. צ' הוא צ' הזמני. כמו ציוס. מפני שהזמן עלמנו צברא והצ' מורה על עת הצריאה שהיה צחלק הראשון מהזמן הנצבר. ודע מה צבא מאמר